

LHÁŘ

JAKUB ČWIEK

knihá první

TRIFID

Jakub Ćwiek
Lhář – kniha první

Copyright © by Jakub Ćwiek, 2005

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced in any form,
by photostat, microform, retrieval system, or any other
means, without the prior written permission of the publisher.

Translation © Robert Pilch, 2011

Cover © Dark Crayon/Piotr Cieśliński, 2011

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2011

ISBN 978-80-7387-450-6

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

k n i h a p r v n í

LHÁŘ

J A K U B Ć W I E K

k n i h a p r v n í

Lhář

J A K U B Ć W I E K

S t a n i s l a v J u h a ň á k - T R I T O N

P r a h a / K r o m ě ř í ž

*Andělům, těm skutečným,
nejbližším... každodenním*

PROLOG

Strážný anděl

Chicago

Náhodné věty na nazdařbůh otevřené stránce Písma. Tak měl ve zvyku promlouvat Bůh.

Jenže Bůh už není, pokáral se v myšlenkách, a já stejně nemám na vybranou.

Ještě jednou sklonil hlavu ke knize a přečetl náhodně vybraná slova Evangelia:

„Vy z otce ďábla jste, a žádosti otce vašeho chcete činiti. On byl vražedník od počátku, a v pravdě nestál; nebo pravdy v něm není. Když mluví lež, z svého vlastního mluví; nebo lhář jest a otec lži.“

Zvedl pohled a v zrcátku si všiml řidičova udiveného pohledu.

„Prosím, zastavte mi u támhleté hospůdky,“ řekl.

„U ‚Afrodity‘?“ taxikář se oplzle usmál. „Tam vám Bible moc platná nebude.“

„Mám domluvenou schůzku,“ snažil se pasažér říct co nejpřirozeněji, ale řidičův výsměšný pohled způsobil, že se začervenel jako malý kluk.

Domluvenou schůzku s Lhářem, dodal v mysli.

Taxík zastavil. Štíhlý prošedivělý čtyřicátník s baculatým obličejem vzbuzujícím důvěru podal řidiči deseti-dolarovou bankovku. Po chvilce zaváhání přidal ještě jednu a zabručel tiché *na shledanou*. Spěšně vystoupil. Cítil na sobě pobavený taxikářův pohled.

Vytáhl krabičku cigaret a prohrábl si kapsy, aby našel zapalovač. Zvědavé pohledy kolemjdoucích lidí mu naznačily, že je příliš nápadný. Schoval tedy cigarety a rukávem si otřel zpocené čelo. Bedlivě se rozhlédl a pak vyrazil ke vchodu.

Ještě nikdy v podobném lokálu nebyl. Hned za dveřmi seděli na židlích dva ramenatí vyhazovači, kteří mu přikázali, aby nechal plášt v šatně. Nehádal se, i když šatnářův obličej poznamenaný stopami mnoha děsivých chorob rozhodně nevzbuzoval důvěru. Donutil se k přirozeně vypadajícímu úsměvu, vzal si číslo a vešel do hlavního sálu.

V zrcadle širokém přes celou jednu stěnu nad barem zahlédl svůj odraz a uvědomil si, že se do tohoto interiéru, poblíkávajícího nesčítaným množstvím neonů, vůbec nehodí. Oblečením počínaje a vlnícími se páry na parketu konče bylo všechno tak nějak... vyzývavé. Krásná, spoře oděná dívka procházející kolem na něj mrkla. Ohlédl se za ní a srazil se s číšníkem, který ho mýjel. Horlivě se omluvil, ale číšník ho odbyl jen opovržlivým frknutím.

Muž tedy utekl z chodby a opřený o zeď se snažil zahlédnout toho, s nímž se měl setkat. Nedostal žádné pokyny, že má mít v klopě květinu nebo Bibli v levé kapse saka. Hledal někoho, kdo se liší. Po chvíli se usmál a vyrazil do nejtmašího rohu sálu.

„Promiňte,“ zeptal se nejistě, když došel ke stolku. „Mám tu čest s panem Lionelem Smithem?“

Muž odložil noviny a zvedl hlavu.

„To jsem já,“ přikývl. „Ale nemáš tu čest. Opozdil ses.“

„Promiňte, já...“

Smith přiložil prst na ústa a pokynul k místu naproti. Muž se posadil. Chvíli si svého společníka prohlížel. Takhle si ho určitě nepředstavoval. Očekával... sám nevěděl koho, ale určitě ne dlouhovlasého blondáka, který vypadá stěží na pětadvacet let, a to jen díky pečlivě zastřiženým vousům, jež mu dodávaly na vážnosti. Na sobě měl kvalitně šitý černý oblek a vypadal v něm jako úspěšný právník nebo makléř.

„No?“ pobídl ho mladý elegán.

Muž si odkašlal.

„Jmenuji se Kvirinius,“ řekl. „A jsem strážný anděl.“ Smithův obličej se roztáhl do úsměvu.

„Fajn. A já jsem pokřesťanštěný nordický bůh.“ Sáhl po skleničce s párátky, která stála na stole. „Když už za sebou máme ty směšně jasné věci, možná bychom měli přejít k věci. O polovinu svého času jsi přišel kvůli zpoždění.“

Anděl se nervózně poškrábal na špičce nosu. Ještě si to mohl rozmyslet.

„Přicházím,“ vykoktal po chvíli, „protože potřebuji vaši pomoc, pane Smithi.“

„Stačí Loki.“ Párátka putovalo do úst a našlo si azyl v pravém koutku. „A neříkej mi věci, které už vím. Nikdo z té vaší okřídlené bandy si se mnou nezačíná, když nemusí... Taky si můžeš odpustit vyprávění o svých dvou předchozích svěřencích. Znam hlášení o jejich nehodách do těch nejmenších detailů.“

„Nemůžu za to,“ vybuhl Kvirinius, „že mi přidělují samé ateisty. Bez víry a modlitby mám svázané ruce.“

Loki pokrčil rameny.

„Technicko-teologické detaily mě nezajímají. Stejně jako nezkoumám, kde se teď nachází tvůj současný klient. Není to moje věc. Stručně: co chceš a čím platíš?“

„Potřebuji, abys obrátil na víru mou momentální svěřenkyni,“ odpověděl anděl. „A platím tímhle.“

Nejistě se rozhlédl a sáhl do vnitřní kapsy saka. Podal Lokimu malou, tenkou obálku. Blondák se podíval dovnitř a vytáhl bílé pero. Chvilí ho hladil, aby prověřil jeho pravost, a pak ho zase vrátil dovnitř.

„Málo,“ prohlásil.

Kvirinius se zatvářil udiveně.

„Jak to, málo? Vždyť je to andělské pero!“

„Ano,“ odpověděl Loki spokojeně. „Andělské v každém detailu, ale jenom jedno. Podle toho, co vím, máš za sebou dvě varování a po dalším neúspěchu tě čeká sbor andělů. A neúspěch je skoro tutovka, když ti nepomůžu, je to tak? Dvě pera, nebo si začni shánět harfu.“

Anděl rezignovaně sklonil hlavu.

„Souhlasím,“ zabručel nakonec.

Loki se usmál. Vstal.

„V tom případě se zítra porozhlédnu. Budu v kontaktu.“

*

Susan strčila do dveří a sebejistě vkročila do redakce. Její výraz nevěstil nic dobrého. Minula několik boxů, až se zastavila u toho bezkonkurenčně nejšpinavějšího. Na stěně visela tabulka JACK RAYAN – AKTUALITY. Zaklepala na zárubeň.

„Jacku?“

Muž v kóji olepené špínou odtrhl oči od monitoru. Změřil si dívku pohledem.

„Nazdar, Susan,“ řekl, neskrýváje pobavení. „Vypadáš nádherně. Nevěděl jsem, že máš piercing v pupíku.“

„Nežvaň,“ zavrčela a zakryla si odhalené břicho kabelkou. Sáhla do ní a vytáhla srolované noviny. „Proč o tom nic nevím?“

Hodila ruličku na stůl. Aniž by ji Jack rozbil, poznal nejnovější vydání jejich novin. MICHAEL LEVINSON NA SVOBODĚ! křičely půlstránkové nadpisy.

„Jak nevíš?“ zeptal se s nevinným úsměvem. „Přece o tom píšou v novinách.“

Dívka se rozklepala vzteky.

„Nechápeš, pitomče?“ zajčela. „Já jsem ho dostala do basy. Já a můj článek!“

Nedaleko stojící černošský uklízeč v oranžové uniformě se k nim přiblížil, nepřestávaje při tom jezdit mopem po podlaze. Nikdo si ho nevšímal.

Jack vstal a pokusil se novinářku uklidnit zvednutýma rukama.

„Neřekli jsme ti to, protože jsme se ti včera nemohli dovolat, a všechno to přišlo tak najednou,“ vysvětloval. „Propustili ho kvůli špatnému zdravotnímu stavu. Ale je pod stálým policejním dohledem, takže nemusíš mít strach.“

Pokusil se jí položit ruku na rameno. Odstrčila ho.

„Příště to zkoušej, dokud se nedovoláš,“ přikázala a pak se rychle otočila. Zavířila krátkou plisovanou sukní, která odhalovala více, než by Susan odhalit chtěla.

Jack se široce usmál. Stál ve dveřích boxu, dokud mu dívka nezmizela z dohledu. Teprve pak přešel ke stolu a noviny svinuté do ruličky shodil rovnou do koše. Posadil se.

Než napsal odstavec, černošský uklízeč dokončil vytírání a pustil se do vysypávání košů.

*

Do pouličního ruchu se vmísily tichoučké tóny „Stairway to Heaven“. Kvirinius vytáhl telefon a přiložil si ho k uchu.

„Ano?“

„Loki,“ ozval se známý hlas.

Anděl si povzdechl. Pochybnosti, které o Lháři měl, se jaksi nestačily rozplynout. Právě naopak, se svým včerejším rozhodnutím byl anděl spokojen čím dál méně.

„Tak co?“ zeptal se.

„Kdo je Michael Levinson?“

„To... vlastně...“ začal Kvirinius. Nebyl si úplně jistý, co by vlastně měl říct.

Lhář mu skočil do řeči.

„Já ti to vysvětlím. Nebo ti spíš přečtu, co o něm píšou ve včerejších novinách.“

Ve sluchátku to zašelestilo.

„Michael Levinson, všeobecně známý jako ‚Šibeničnick‘, opět na svobodě. Bývalý učitel biologie na jedné z newyorských škol, který do června minulého roku znásilnil a zavraždil téměř dvacet dívek – udusil je telefonním kabelem –, byl propuštěn včera v dopoledních hodinách s ohledem na špatný zdravotní stav. Levinson zůstává po celou dobu pod policejním dohledem... Mám číst dál? Nebo sis už vzpomněl?“

Kvirinius si dlaní otřel zpocené čelo. Něco mu říkalo, že by dnes měl být své svěřenkyni nablízku.

„Vzpomněl,“ pronesl.

„Jenom tě varuju – pro případ, že bys nečetl noviny,“ pokračoval Loki. „Ani mě moc nezajímá, proč se nestaráš o svou svěřenkyni a k čemu by jí v podobné situaci byla víra, ale uvědom si jednu věc – jestli k něčemu dojde, já ji zachraňovat nebudu. Nevidím pro sebe žádný prospěch v tom, abych se staral ještě o Levinsona. To je tvoje věc. Ty jsi strážný. Jasně?“

Kvirinius chtěl odpovědět, ale Lhář už zavěsil.

Anděl se nejistě rozhlédl kolem a pak mávl na projíždějící taxík.

*

Loki ukončil hovor a zastrčil telefon zpátky do kapsy. Pořád měl na sobě oranžovou uniformu uklízeče, ale už se vrátil ke svému obličejí. S ním se cítil nejlépe.

Přešel k nejbližší lavičce a pohodlně se usadil. Musel přemýšlet.

Ještě pořád nevěděl, jak se do toho úkolu pustí. A i kdyby ho něco napadlo, díky výjimečnému Kviriiovu antitalentu by mohlo jeho snažení přijít vniveč. Stačí jenom, aby se ten Levinson chtěl pomstít.

Navíc, Loki vůbec neměl chuť dělat práci strážného. A kdyby se o tom dozvěděl někdo nahoře... Tomu se rozhodně chtěl vyhnout.

Nějaký muž došel k nedaleké telefonní budce. Loki se na něj pozorně zadíval, přesvědčen, že tenhle zjištěný obličej už někde viděl. Mrkl na noviny s Levinsonovou fotografií ležící vedle něj.

„My o vlku...“ zabručel a zase vytáhl z kapsy telefon. Než uslyšel andělův hlas, už měl v hlavě celý plán.

*

Bylo dlouho po dvaadvacáté hodině, když se Susan rozhodla, že je čas jít domů. Teprve když odtrhla oči od monitoru, uvědomila si, jak moc je unavená. Zaklonila se a protáhla. Opravdu se potřebovala prospat.

Posbírala všechny papíry, vytáhla disketu z mechaniky, vstala a...

A v tu chvíli si všimla obálky. Visela na stěně protějšího boxu. Byla celá červená a měla namalované oči, které se dívaly přímo na Susan.

Novinářka se nejistě rozhlédla, ale nikoho nespatriřla. Opatrně sáhla po obálce.

Uvnitř byl článek o Levinsonovi. Přes fotku spoutaného muže atletické postavy, kterého dva policisté vyváděli ze školní budovy, někdo připsal černým fixem: NAZDAR.

Pomalou zacouvala do svého boxu, načež rychle popadla sluchátko a vyfukala číslo vnitřní ochranky. Počkala několik zazvonění. Nikdo to nezvedal.

Popadla těžítka na papír ve tvaru Zlatého glóbu. Pevně ho sevřela v prstech a rychle zamířila ke vchodu.

Sjela dolů a zaklepala na dveře strážní místnosti. Žádná odpověď. Stiskla kliku, ale dveře byly zamčené.

Zářivky nad její hlavou zamrkaly a zhasly. Vykřikla. Světla zase zablikala, aby se po chvíli rozzářila bledým světlem. Susan se opět nervózně rozhlédla, pak odhodila Glób na podlahu a rozběhla se k východu.

Když zmizela za ohybem chodby, dveře strážní místnosti se pomalu otevřely. Vyšel z nich usmívající se Loki. Jeho obličej se pomalu začal měnit.

*

Michael Levinson čekal. Tohle se ve vězení naučil docela dobře. Celý ten čas byl pro něj čekáním. Právě na tuto chvíli. Couvl, aby úplně zmizel ve stínu uličky.

Z místa, kde stál, byl dokonale vidět vnitřek Susani na boxu, umístěného u okna. Nikdy nezatahovala žaluzie. Takže viděl, jak se zvedá, spěšně se vrací, aby něco sebrala ze stolu, a nakonec běží pryč.

„Už za chvílku přestaneš tak spěchat, maličká,“ zašeptal, neskrýváje uspokojení. „Strávíme spolu mnoho času. Velmi mnoho.“

„Promiňte,“ zaslechl najednou za svými zády.

Zprudka se otočil a spatřil muže v plášti. Nemohlo mu být víc než čtyřicet. V ústech měl párátka.

„Musíme si vážně promluvit,“ řekl neznámý.

*

Susan se přinutila zpomalit, i když dál nepřestávala vyhlížet taxík. Hlas rozumu se pomalu prodíral vrstvou paniky. *To byl určitě někdo z kluků, říkala si. Není to poprvé, co se mě snaží vyděsit. Policie přece toho lumpa nespouští z očí. A musí být vážně nemocný, když ho propustili. Obvyčejný učitel přece nemá takové známosti, aby se z toho jen tak vyvlékl.*

Trochu klidněji zahrnula do úzké uličky vedoucí k jejímu domu a zastavila se. Obvykle se tudy nebála chodit, ani pozdě v noci ne, ale nedávno nějací uličníci rozmlátili většinu pouličních světel. Dvě, která jako zázrakem odolala, vydávala jen tolik světla, aby vyvolala groteskní stíny na zdech starých domů. Cítila, že by se měla vrátit. Vleze do nejbližší hospody, tam klidně vytáhne mobil a zavolá na policii. No co, přinejhorším ze sebe udělá hysterku...

Ale na druhou stranu, když ujde ještě pár metrů, uvidí svá okna. Jenom chvíličku a bude v bezpečí. Upravila si kabelku a rychlým krokem vyrazila do hloubi uličky. Když mýjela tmavou branku, ještě zrychlila. Uvnitř něco zašelestilo, ale ona se neotočila. *To je určitě krysa. Zařala zuby tak pevně, až ji rozbolela čelist. V těchhle místech se jich motá pl...*

Někdo vrazil do popelnic a shodil víko, které s hlasitým zařinčením dopadlo na asfalt. Susan jen s obtížemi ztlumila výkřik.

Muž, bezpochyby opilý, jí věnoval udivený pohled a pak se sklonil, aby zvedl plechový poklop.

„Pšššt,“ zablábolil. „Ticho, maličká, lidi spí.“

Reflexivně přikývla, neskrývajíc úlevu. Rychlým krokem došla ke dveřím svého domu, zastrčila klíč do zámku a otočila jím.

Vešla do chodby, pohroužené do tmy, ale přesto dů-

věrně známé. Když však stiskla vypínač, nic se nestalo. Zmáčkla ho ještě jednou. A ještě.

„Necvakej tak, necvakej. Vypadl proud, dítě.“

Novinářka s úlevou vydechla a zvedla hlavu. Skoro nic neviděla, ale bylo by těžké nepoznat ochraptělý hlas staré domovnice. Zazníval ze zvýšeného přízemí.

„Máte nějakou baterku?“

„A myslíš, dítě, že bych tady teď stála potmě, kdybych měla? Baterky odešly do háje už kdysi dávno a ne každý si může dovolit ty akumulátory.“

Ztichla.

Susan nahmatala zábradlí a vyrazila nahoru po schodech. Alespoň už byla v domě. Co jí teď mohlo hrozit?

„Jestli chceš, dítě, můžu ti dát pár svíček,“ řekla domovnice po delším přemýšlení.

„Možná jednu na cestu. Doma určitě nějakou baterku najdu.“

Susan chvíli počkala, až stařenka zapálí svíčku, kterou vytáhla ze zástěry, a poděkovala se slibem, že koupí jinou.

„Jestli nezapomeneš,“ odpověděla domovnice pobaveně. „Vy mladí vždycky máte tisíce věcí, které musíte zařídit. Ale to nevádí, jak vidíš, poradím si i bez světla. Vždycky jsem měla kočičí oči.“

Novinářka ještě jednou poděkovala a vydala se vzhůru. Dlaní si chránila nepatrný plamínek svíčky.

*

Vešla do bytu a zavřela za sebou dveře. Automaticky sáhla po vypínači, ale pak si vzpomněla, že by to bylo k ničemu.

Nahmatala skříňku s nářadím a vydolovala z ní velkou baterku. Zkontrolovala, jestli funguje, a teprve pak

sfoukla svíčku. Ozbrojená úzkým kuželem bílého světla přešla do pokoje.

Ve tmě její byt nevypadal ani trochu přátelsky. Právě naopak. Početný nábytek – jako kdysi, když byla Susan ještě malá holčička – se stal norami a skrýšemi těch nejodpornějších tvorů. Toho dne samozřejmě všechny měly jedinou tvář. A všechny si prozpěvovaly „I got you, babe“, stejně jako Levinson, když mu oznamovali rozsudek.

Začichala. Měla pocit, že to tady i vonělo jinak. Odněkud tu vůni znala...

A právě v tu chvíli si všimla balíčku, který ležel na stole. Najednou pocítila bodnutí strachu, ale vzápětí se vzpamatovala. K balíčku byla připevněn lístek s krátkou poznámkou od domovnice.

Stará žena po dohodě s poštákem často za podnájemníky vyzvedávala doporučené zásilky a pak je nechávala u nich doma. S výjimkou jednoho křupana z prvního patra jí za to byli všichni vděční a nikdo si nestěžoval. Domovnice jí to prostě jen zapomněla říct.

Převzala jsem v 18:30, bylo napsáno na lístku. Říkal, že je to bez poplatku.

Susan si s balíčkem sedla, a zatímco držela baterku v pravé ruce, levou roztrhla papír. Uvnitř se nacházel prostý dřevěný rámeček s modlitbou ke strážnému andělovi.

Namířila světlo na pečlivě vyvedená písmena a přečetla:

„Andělíčku, můj strážníčku, opatruj mně mou dušičku, opatruj ji ve dne v noci, ochraňuj mě od zlé moci...“

Odmělčela se a znovu začichala. Zvláštní zápach ještě zesílil. Někde v její hlavě tiše ječel poplach, že by si ho měla s něčím spojit, že...

A v tu chvíli si vzpomněla.

Její tělem proběhla zimnice. Nebyla schopna se ani pohnout. Sevřela prsty na rámečku.

Santalové dřevo – přesně tak voněl Levinson u soudu. A teď tahle vůně naplňovala její byt...

Zhluboka se nadechla a pokusila namluvit sama sobě, že přece existují pachové halucinace. Někde o tom četla.

Zase zabodla pohled do vzkazu. Opravdu ho přinesla domovnice? Skutečně byla krátká poznámka psaná jejím písmem?

Zaslechla za zády nějaký pohyb a rychle se otočila, ale ničeho si nevšimla. Pevněji sevřela baterku a levou rukou se pokusila popaměti odložit rámeček na stůl.

V tu chvíli ji někdo ze tmy popadl za zápěstí. Zaječela a rozpřáhla se, aby udeřila baterkou. Útočník ránu zachytil.

„Mám tě, holčičko,“ zachraptěl.

V kuželu světla se na okamžik objevil obličej. Ten obličej! Levinsonův ksicht, zkřivený v odporném úšklebku. Znovu zaječela a pokusila se mu vytrhnout, ale dobře věděla, že nemá šanci. Byla příliš slabá, aby si s ním poradila sama, a šance, že někdo zareaguje na její křik, se rovnaly nule...

Jenže najednou explodovala záře – tak silná, až cítila, jak ji pálí do očí. Vší silou sevřela víčka.

A zase křik, ale tentokrát ne její. Mužský, cizí. Nebyl to vyděšený jekot jako Susanin, ale řev bolesti, děsivé a neustávající bolesti. Tak mohli křičet jen mučení lidé. Místnost naplnila ovocná a květinová vůně. Vůně překrásné zahrady, podobná té, kterou si pamatovala z dětství... jen ještě nádhernější...

A pak světlo zhaslo.

Susan ještě chvíli seděla se zavřenýma očima, a když je otevřela, byla sama. Už necítila tu nádhernou vůni, ale ani santalové dřevo.

Na krátkou chvíli dokonce začala věřit, že jen zažila nějakou neobvyklou halucinaci... a právě v tu chvíli si všimla stopy dlaně vypálené na stolku. Hned vedle ležel kabel, stejný jako ten, kterým Levinson škrtil své oběti. A na malém rámečku s modlitbou k andělu strážnému spatřila obrovské, sněhobílé pero.

*

„Co je s ní?“ zeptal se Kvirinius se starostí v hlase. Stál teď za domem vedle popelnice, a dokud se neobjevil Loki, střídavě pozoroval okna Susanina bytu a vchod do domu.

Lhář pokrčil rameny a vytáhl z kapsy krabičku párátek. Jedno z nich si strčil do úst.

„Omdlela,“ odpověděl. „Ale myslím, že až se probudí, je tvoje. Jo, to falešné pero zmizí za několik dní a stopa dlaně na stolku taky, tak se postarej, aby měla nějaké hlubší základy víry. A dlaň příležitostně prostě vypal. Ať má památku.“

„Celou dobu přemýšlím, jestli jsme to nepřehnali,“ povzdechl si anděl strážný. „Není nám dovoleno objevovat se svěřencům v plném světle, natož je tímhle způsobem přesvědčovat k víře.“

Loki pokrčil rameny.

„To nebylo tvoje světlo, ale moje triky. Pochybuju, že by tvá moc byla stejně silná. A teď zaplať. Za to, že jsem na sebe vzal ten odporný Levinsonův ksicht, si odměnu zasloužím. A ta domovnice a opilec taky nebyli nic příjemného. U každého z téhle trojice jsem dokonce musel být i jinak cítit. Takové detaily strašně unavují.“

„Tuhle noc sis pořádně mákl,“ přiznal Kvirinius. „A já myslím, že...“

„Zaplať!“

Anděl podal Lháři obálku.

„Dobře se mi s tebou spolupracovalo,“ řekl.

Loki vyplivl párátka a přikývl.

„Tak se to asi říká... ale většinou jenom ve filmech.“

Stiskl andělovi ruku a pomalu vykročil. Neušel ale ani pět kroků, když vycítil, že ho někdo pozoruje. Otočil se. Anděl byl pryč. Určitě už se zneviditelnil.

Lhář zvedl hlavu.

„Nazdar, Gabrieli,“ promluvil k siluetě sedící na ozdobné římse.

Archanděl se usmál a odhrnul si vlasy z čela.

„Ach, Loki, Loki,“ povzdechl si. „Co s tebou mám dělat?“

Lhář se vychytrale usmál.

V domě, několik pater výš, se probírala jedna žena a poprvé po mnoha letech začala její ústa šeptat modlitbu.